Ч. 88. Четвер 22 цьвітня (5 мая) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї парляментарної. — Справа ческо-німецкої угоди. — Велика поражка Росиян. — Новий атак на Порт Артура.

З Відня доносять, що презес кола польского пос. Ап. Яворский повідомив Чехів і комітет лївиці німецкої, що наміряє на найблизшім засіданю палати послів поставити внесене о переставлене порядку дневного в той спосіб, щоби першою точкою того порядку дневного було друге читане реформи реґуляміну нарад палати послів. Комітет лївиці віднїс ся до екзекутивного комітету сполучених партий німецкої лївиці, зложеного з 15 членів, котрий повідомив коло польске, що глядить симпатично на польске предложене, однакож з уваги на важність тої справи мусить ще віднести ся до поодиноких клюбів німецких. Отже ціла справа проволїче ся, бо аж поодинокі клюби німецкої лївиці порішать, чи згодять ся на предложеня кола польского чи нї.

В справі ческо-німецкої угоди не прийшло ще до ніякого порозуміня. Вчера радили над сею справою німецкі партиї, а проводир їх пос. Ґрос. заявив, що коло польске не предложило доси конкретних внесень, котрі могли би довести до якогось порозуміня Німців з Чехами. Здає ся однак, що Молодочехи зачинають вже мимо того, що ще не покинули обструкциї, зміняти свою тактику. Виходить то із слїдуючого факту: Клюб ческий ухвалив не підписувати внесеня ческих аґрариїв і ческих социялїстів. Длятого також клюб не підписав внесеня пос. Бакси о поставлене міністерства в стан обжалованя за надужите §. 14. Бакса вручив то внесене президентови палати, але що не міг зібрати на него потрібних 40 підписів, анї ніхто того внесеня не підпер, то президент его відкинув.

Переформоване переходу через ріку Ялю і перша побіда Японців на цілеччині, хоч безперечно не малої ваги, не можуть однак уважати ся за щось такого, що могло би значно і рішаючо вплинути на дальший конець. Перша побіда Японців на цілеччині і їх вступлене до Манджуриї, ізза котрої поправдї веде ся ціла борба, то лиш страшний початок довгої і кровавої війни, котра буде вести ся безпощадно. А все-таки не можна сказати, щоби ся перша побіда Японців не зробила шкідливого впливу на Росию і її армію; она показала, що в Росиї занадто легковажено собі японьску армію і що по неудачах на мори, котрі оправдувано зрадливим і хитрим нападом, надармо відкликувано ся до сухопутної армії та відгрожувано ся нею. А хоч — як сказано — ся перша побіда не рішає нічого, то все-таки заважує она вже тепер значно, бо отворила Японцям приступ до Манджуриї.

Мимо волї насуває ся тепер питане, як се могло стати ся, що Росияни мимо давно заповіданих і переводжених укріплень своїх позиций над рікою Ялю дали ся звідтам вглядно досить легко виперти. На переважаючі сили Японців годї тут вказувати, бо в такім случаю треба їм було поставити із російскої сторони відповідні сили. Здає ся, що Японції подвійно перехитрили Росиян. Ґенерал Куропаткін здаєсь побоював ся нападу Японців із заду від сторони Нючвана і не вірив тому, що Японції схотять рішучо форсувати перехід через ріку Ялю. Тим лиш способом дасть ся пояснити, для чого він свої головні сили збирав коло Ляотун і Мукдену, а взглядно лиш слабим силам казав боронити переходу через ріку Ялю. Але й над сею рікою, здаєсь, Японції перехитрили Росиян; они в многих сторонах над рікою нїби то лагодили ся до переходу, навіть і переходили малими відділами, а коли так розбили увагу російских ґенералів на всї сторони, стали форсувати перехід Кюленчен.

Про битву під Кюленчен наспіли тепер ще такі подрібности: Після вістий, які одержав японьский амбасадор у Відни, страти Японців під Кюленчен виносять 700 людий. Японції забрали Росиянам 28 скорострільних пушок і велику скількість оружия, оба російскі коман-

Чотири днї.

(З російского — Всеволода Ґаршіна).

(Конець).

Боже, нехай они не дізнають ся про всю правду! Нехай гадають, що мене убили на місци. Що з ними буде, коли дізнають ся, що я два, три, чотири дни терпів муки?

В голові менї крутить ся; подорож до сусїда занадто мене втомила. А до того ся страшна вонь! Який він став чорний..... Що буде з ним завтра або позавтра?

І я лежу тут лише тому, що не годен дальше рушити ся. Хочу відпочати і заповзти на давне місце. На щасте віє звідтам вітер і уносить від мене поганий сопух.

Лежу вовсім знесилений. Сонце жарить мене в лице та руки. Нічим не маю закрити ся. Коби лиш запала раз ніч; думаю, се буде вже друга.

Гадки мішають ся менї в голові; паду без памяти. —

Я спав довго, бо коли прокинув ся, була вже ніч. Всьо як доси: рани болять, сусїд лежить ще заедно, величезний і нерушимий.

Я приневолений думати про него. Не вже я справдї покинув все дороге, вірне, перебув пішки тисячі верст, терпів голод, спрагу, мучив ся на сонци, а вкінци мушу лежати тут серед таких болїв, лише тому, щоби сей нещасливець перестав жити? Так, бо чи зробив я що хосенного для военних цілий окрім того убийства?

Убийство? убийник?... І хтож? я?

Коли я рішив ся добровільно йти на війну, мати і Маша не відраджували менї сего, хотяй плакали над мною. Осліплений ідеєю я не бачив тих сліз. Я не розумів (тепер зрозумів добре), що я заподіяв близьким менї серцям.

Чи думати менї про се? Минувшина не вертає ніколи.

А як дивно осуджували моє рішене многі знакомі!

— Ге, дурак! І він мішаєть ся, не розуміючи нічого!

Як могли они таке говорити? Як погодити ті слова з їх понятями про геройство, любов вітчини і подібні речі? В їх очах я мусів мати ті чесноти. А проте я був — „дурак“!

А тепер я іду до Кишенева, мене обвішують торністрою і всяким можливим военним крамом. Іду ще з тисячами других, між котрими найде ся лише кілька, що йдуть подібно як я, добровільно. Прочі були-б лишили ся дома, як би їм на се позволили. Тимчасом они йдуть так само, як ми „сьвідомі“, маширують тисячі верст і борють ся так само, як ми, а може навіть лїпше. Сповняють свої обовязки мимо то, що — колиб їм було лиш вільно — покинули би всьо як стій і забрали ся домів.

Починає тягнути острий ранний вітер. Корчі колишуть ся, злітає на пів сонна птичка. Темно голубе небо закрасило ся на блідо і затягнуло ся ніжним пухом хмарок; сірий туман знимаєть ся із землї. Почнаєсь третий день мого... Як менї се назвати? — житя? конаня?

Третий... Кілько їх ще остаєть ся менї? На всякий случай мало...

Я дуже ослаблений і здаєсь, не буду в силї віддалити ся від трупа. Незабаром станемо оба подібні і не будемо справляти один другому неприятности.

Мушу пити. Буду пити тричи в день: рано, в полудне і вечером. —

Зійшло сонце. Незвичайно велекий кружок, поперетинаний та поділений чорними галузами, купаєть ся в крови. Нинї буде, здаєсь, горячо.

Мій сусїде, що стане ся з тобою? Ти вже й тепер страшний.

Так, він був страшний. Волосе почало ему випадати. Чорна з природи шкіра поблідла та пожовкла; напухле лице так роздуло ся, що шкіра попукала поза ухами. Там впали хроби. Ноги, обуті в шнуровані черевики, напучнявіли, а поміж застіжки черевиків виставали великі міхурі. І він сам напучнявів як гора. Що зробить з него нинї сонце?

Так близько него лежати страшно погано. За всяку цїну мушу відлїзти від него. Та чи буду в силї? Можу ще підняти руку, отворити фляшку, пити? А проте мушу конче звідси пересунути ся, хочби лиш пів кроку на годину.

Цілий ранок сходить на тім посуваню. Біль страшний, але що значить він для мене

данти мають бути ранені. Росияни стратили звиш 800 людий.

Японьске посольство в Льондонї оголосило слідуючий звіт ґен. Курокі про битву з дня 1 с. м. по полудни: Неприятель ставив завзятий опір нашій погони і наробив нам страти ще 300 людий. Він боров ся з великою відвагою, аж остаточно дві російскі батериї стратили зовсім обслугу і коні. Аж тоді вивісили Росияни білу хоругов і піддали ся. Взяті до неволї офіцири оповідають, що ґен. Кришталїньский і команданти 11 і 12 полків піхоти, як також команданти легкої артилериї погибли. Богато втікачів вернуло назад і піддали ся. Загальна сума взятих до неволї виносить 30 офіцирів і 300 підофіцирів та вояків.

З Петербурга доносять о новім атаку на Порт Артур. Адмірал Тоґо хотів знову затарасувати порт брандерами, але о скілько здає ся, то єму не удало ся і кілька брандерів вилетіло у воздух від російских підводних мін.

Новинки.

Львів дня 4-го мая 1904.

— **Пропав без слїду** 11-лїтний Адам Коп у Львові, що вийшов з дому своєї опікунки Анни Невядомскої при улици Замарстинівскій ще дня 23 цьвітня і до нинї не вернув.

— **Самоубийство.** Вчера рано повісив ся у Львові при площи для вправ войскових на Янівскім 40-лїтний мужчина, незвістного назвиска, як з одежи можна здогадувати ся, робітник. Тїло самоубийника відставлено до заведеня судової медицини. Тотожности особи до вчера пополудня не сконстатовано.

— **Пробите ножем.** В ночи на вчера муляр Война Покржива стрітивши на улици Янівскій робітника Максима Данилка, розпочав з ним суперечку, в часї котрої добув ножа і пхнув ним Данилка раз в живіт, а два рази в плечі. Данилка без надії на удержане его при житю відвезла стация ратункова до загального шпиталя. За Покрживкою, котрий утїк, слїдить полиция.

— **Страшна буря з хмароломом** навістила дня 1 мая місто Берлин. Дощ був так сильний, що вода залила велике число домів. В королївскім театрі пукла під напором води водопроводна рура. В одній каварни вода так скоро напилила, що господар і служба мусїли ратувати ся через вікно на улицю. Шкоди від хмаролому і бурі доходять великаньскої суми. Особливо великі шкоди потерпіли склади товарів і фабрики. Лише завдяки скорій помочи полиції і пожарної сторожи не прийшло з причини загальної панїки до поважних нещасть.

— **Огні.** Дня 26-го цьвітня о годині 5-тій по полудни згоріла школа в Болотни, перемишляньского повіта, обезпечена в Днїстрі. Заходить підозріне підпаленя. В сїм огни потерпів велику шкоду управитель школи Яворский, бо погоріли річи, біле, постіль, а в стайни корова, теля; — спекло ся 30 кірців бараболї і з улиїв повилїтали пчоли і пійшли в огонь. При школї була ще в части стаята, тому ратунок був неможливий.

— **О загадочній подїї** доносять до Gazet-и Lwowsk-ої з Риму: На горі Партенїо коло місцевости Авелїон, недалеко Неаполя, найдено сими днями трупа елеґантно одїтого мужчини, котрий після всїх признаків скінчив самоубийством, кинувши ся в пропасть. В кишени самоубийника найдено один том творів Шопенгавера і карточку з написом: Отто Штерлїнґ, маляр з Парижа. Для сконстатованя тотожности особи померлого зарядженно слїдство і справджено, що самоубийник лишив куфер в готели Авелїно, де назвав себе Йосифом Ганольд. Однако в тім куфрі найдено іматрикуляцийну книжочку унїверситетску медициньского видїлу у Львові на імя Мариана Гончевского. Супротив того тепер не знати, ким був згаданий самоубийник.

— **Пробуджений з летарґу.** В місточку Ріма Сомбат помер адвокат Юл. Найман по довгій недузї серця. Тїло уложено на смертній постели і вже мав відбути ся похорон. Однак в хвили, коли мали вже домовину виносити з хати, почало щось в еї середині шелестїти, а незабаром навіть підскочило еї віко. Адвокат Найман підняв ся, і став сварити родину, чому его не збудила зі сну. Мнимого небіжчика перенесено сейчас у ліжко, а прикликані лїкарі знайшли значне поліпшене в его здоровлю.

— **Довгий вік.** Якась Єтті Айнциґ, котру принято тепер до приюту Єлисавети в Будапештї, прожила 116 лїт. Она уродила ся ще 1788 року, за мужем жила всего пів року, а вже від 30 лїт нездужає на серце, але впрочім ще зовсїм здорова Сама она подала свій вік лиш на 105 лїт, а коли єї відтак питали о причину, чому его затаює, то Айнциґ заявила, що она встидає ся, що так довго живе.

— **Із висоти 2000 стіп.** В йоганнесбурґскій копальни (Трансваль) лучила ся страшна пригода. Партия зложена із 43 ямарів з'їздила віндою в глубину закопу. Несподївано линва прорвала ся, а вінда полетїла із висоти 2000 стіп. Всї ямарі погибли на місци, роздавлені до недопізнаня.

† **Помер** Антін Дворжак, найбільший ческий композитор дня 1 мая с. р. в Празї, в 63-ім роцї житя; — о. Стефан Стесловский, парох в Ляцкім, золочівского деканата, надїлений крилошаньскими відзнаками, дня 26 цьвітня, по довгій, а тяжкій недузї, в 58-ім роцї житя, а 31-ім сьвященьства.

— **Вісти з Буковини.** Шістьдесятьлїтний господар, Іван Миронів в Путилю упав дня 22 м. м. при спусканю дерева із горба Чечії так нещасливо під сани, що по кількох хвилинах віддав Богу духа. — В Сучаві піймано 27 цьвітня злодія, що добирав ся до каси головного уряду податкового. Спійманим єсть Ришард Райхель, котрого усунунено із служби в дорозї скарбовій за злодійство. Райхля поставлять перед суд. При слїдстві виявило ся, що він вже давнїйше господарував в уряді податковім, але не мігши дібрати ся до каси, вдоволив ся забранем 12 корон офиц. Гостюкови. — В Драчинцях, в посїлости бар. Мустаци вибух дня 24 м. м. лїсовий огонь. Єго жертвою упало лиш приземне листє та меньші деревця, бо огонь повело ся спинити.

Господарство, промисл і торговля

Цїна збіжа у Львові дня 3 мая: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·50 до 8·70; жито 6·25 до 6·50; овес 5·75 до 6·—; ячмінь пашний —·— до —·—; ячмінь броварний 6·— до 6·50; ріпак 9·25 до 9·50; льнянка —·— до —·—; горох до варення 7·75 до 10 —; вика 5·95 до 6·25; бобик

нинї? Навіть не можу собі пригадувати, не можу уявити собі вражінь здорового чоловіка. Я майже привик до болю.

Преці того дня відсунув ся я на яких два сяжні і повернув на давне своє місце. Та не довго міг я зажививати сьвіжого воздуха, коли шість кроків від гниючого трупа може бути взагалї чистий воздух. Вітер зміняєть ся і доносить до мене такий смрід, що менї робить ся недобре.

А тимчасом порожний жолудок стягаєсь і корчить ся серед страшних болїв. Всї внутренности обертають ся в менї. В додатку поганий, заражений воздух напливає на мене.

Попадаю в розпуку і плачу — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Так лежав я розбитий, приголомшений, майже без памяти. Нараз... чи се не самообман збоченої фантазиї? Мабуть нї. Так, хтось говорить. Кіньский тупіт, людскі голоси....

Я мало не крикнув, але здержав ся завчасу. Ануж се Турки? Що тодї? Чи маю до теперішних мук додавати инші, страшнїйші, супротив котрих їжить ся волосє навіть тодї, як лише читаєть ся про них в часописях? Они злуплять з мене шкіру, ранені ноги будуть менї в огни смажити.... Добре, коби лише на тім скінчило ся, але они винаходчиві. Отже чи справді лїпше кінчити житє під їх руками, як тут умирати?

А коли се — наші?

О, прокляті корчі, пощо виросли таким густим плотом довкола мене? Нїчого не бачу крізь них, лише в однім місци поміж галузи бачу немов крізь віконце даль, низину. Там находить ся о скілько тямлю, потічок, з котрого ми пили перед битвою.

Так, он та камінна плита, що положили єї поперек замість моста. Певно поїдуть тамтуди.

Голоси німіють. Не можу розріжнити бесїди, котрою говорять; маю слух також ослаблений...

Боже, коби то були наші! Буду на них кликати. Почують мене від потока. Так лїпше, чим наражати ся на небезпечність, попасти в кігтї башибузуків.

Чому они не приходять так довго? Нетерплячка мене мучить; не чую навіть вонї трупа, хотяй она зовсїм не ослабла.

І нагло показують ся на переходї крізь потік — козаки! Синї уніформи, на штанах червоні лямпаси, списи. Є їх цїла півсотня. Напереді, на баскім кони офіцир з чорною бородою. Коли півсотня минула потік, він обертаєть ся цїлим тїлом в сїдлї і кричить голосно:

— Труськом, ма-арш!

— Чекайте, змилуйте ся, чекайте! Поможіть менї, поможіть, братя! — кричу я, однак тупіт сильних копит, бренькіт оружия та галаслива бесїда козаків заглушили мій хрипіт і — мене не почули.

О, прокляті! Знесилений паду лицем на землю і починаю хлипати. З перевернєної мною фляшки пливе вода, моє житє, моє спасенє, моя проволока. Однак я замічаю се допера тодї, коли у фляшцї лишило ся найбільше половина води, а проча всякла в спрагнену землю....

Чи можу пригадати собі то одеревінє, яке заволоділо мною по тій страшній пригодї? Я лежав неповорушний, з примкненими очима. Вітер зміняв ся заєдно і віяв на мене раз сьвіжим, чистим воздухом, раз знова обдував мене зараженим подихом.

Мій сусїд став того дня несказано страшним. Раз розкрив я очи, щоби подивитись, і зжахнув ся. Він не мав вже лиця.... Мясо повідпадало від костий... Страшне скалене зубів черепа, та вічна усьмішка видалась менї такою гидкою, такою відразливою, як ще нїколи. хотяй я нераз мав нагоду держати череп в руцї і препарувати цїлі голови. Сей кістяк в уніформі з блискучими ґузиками викликував у мене дрож.

— Ось війна — думав я. — Ось єї образ!

Однак сонце пече і жарить як передше. Мої руки і лице вже давно спечені. Остальну воду я випив. Спрага так мене мучила, що я хотячи потягнути лиш один лик, за одним замахом проковтнув всьо.

Ах, чому не закликав я козаків, коли були так близько мене? Навіть як би се були Турки, було-б далеко лїпше. Помучили би мене одну, дві години, але тепер я не знаю, як довго буду мусїв тут лежати і мучити ся....

Мамо, моя дорога! Будеш свої сиві коси рвати, головою о стїну товчи, прокленеш день, в котрім на сьвіт мене привела, прокленеш цїлий сьвіт, що винайшов війну людям на муки!

Але ти і Маша про мої муки певно не дізнаєте ся. Бувай здорова, рідна ненько, бувай здорова, моя суджена, моя дорога любко! Ах, як тяжко, як гірко! Щось клїщами давить менї серце.

Знов той білий песик! Каменичний сторож не мав над ним милосердя, ударив его головою до муру і кинув до ями, куди кидають ся сьмітє та виливаєть ся нечистоту. І він ще жив. Мучив ся цїлий день. Однак я нещаслившій від того песика, бо я мучу ся цїлі три днї. Завтра приходить — четвертий день, відтак наступить пятий, шестий...

Смерти, де ти? Прийди, о прийди! Возьми мене!

Але сьмерть не приходить і не бере мене.

6·25 до 6·50; гречка —·— до —·—; кукурудза стара 6·30 до 6·50; хміль за 56 кільо 140·— до 160·—; конюшина червона 50·— до 70·—; конюшина біла 55·— до 75·—; конюшина шведска 60·— до 75·—; тимотка 24·— до 28·—.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 4 мая. У президента палати послів ґр. Феттера відбула ся конференция, в котрій взяли участь ґр. Апоний і др. Пацак, але кажуть, що тота конференция не мала характеру полїтичного.

Відень 4 мая. На вчерашнім засїданю комісиї запомогової для країв потерпівших від нещасть елементарних поставив ґраф Лямберґ внесене, щоби завізвати правительство, аби оно залагодило справу на основі §. 14.

Берлин 4 мая. Командантом нїмецкого войска в полудневій Африцї іменований ґенерал Трот.

Петербург 4 мая. Ходить чутка, що російскі кораблї знищили 8 япаньских кораблів і два торпедовцї, що мали покласти міни у вїздї до Порт Артура. Потверджена сеї вісти ще нема.

Петербург 4 мая. Ґен. Куропаткін доносить: До шпиталю у Фенвачен привезено доси 800 ранених Росиян, між тими 14 офіцирів. Дальший транспорт єсть в дорозї. На полудневий всхід коло Фенванчен з'явила ся япаньска кавалерия, але не мала відваги ступати дальше, бо вислано проти неї дві компанії з двома пушками. Страти Японцїв суть дуже великі. Над рікою Ялю видко було (?) три до чотири тисячі трупів (?). Найбільше потерпіли 11 і 12 полк піхоти.

Токіо 4 мая. Улицї переповнені тисячами людий, що обходять торжественно побіду над рікою Ялю. Устроєно 12 окремих походів, котрі відтак сполучили ся в один. Студенти творили окремий похід. Цїле місто удекороване.

НАДІСЛАНЕ.

І я лежу на страшнім сонци і не маю каплї води, щоби звогчити розпалене горло, і труп заражує мене....

Він цїлий вже розпав ся. Міріяди хробів випадають з него. Як они кишать! Коли єго зжеруть і останутъ з него лише кости та унїформ, тодї — прийде черга на мене. І я буду таким, як він.

Минає день, минає ніч. Все ще те саме. Свитає рано. Все ще те саме. Ще минає один день....

Корчі колишуть ся і шумлять, немов щось тихо між собою говорять.

— Тепер ти умреш, умреш, умреш! — шепчуть.

— Не побачиш, не побачиш, не побачиш! — відповідають корчі з другої сторони.

— Тут їх також не видати! — сказав хтось голосно коло мене.

Здригаю ся цїлим тілом і приходжу нараз до себе. Зпоміж корчів глядять на мене добрячі сині очи Солонєва, нашого фрайтра.

— З лопатами сюди! — крикнув. — Тут лежить ще двох, один наш і один їх.

— По що лопати, не потребуєте мене закопувати, я живу! — хочу сказати, та лише слабий стогін пропускають мої висохлі губи.

— Боже! Менї, здаєть ся, він живе! Наш пан Іванов! Хлопцї, сюди, наш пан живе! Заличте сейчас лікаря! — — — — — — — — — — — — — — —

Пів мінути пізнїйше вливають менї до рота воду, горівку і ще щось. Відтак всьо щезає.

Поволи, хитливо рушають ся ношї. Той рівномірний рух усипляє мене. То буджу ся, то западаю в омлїнє. Перевязані рани болять; неясне, радістне чувство розпливаєть ся по моїм тїлї....

— Станути! Зложити! Савітети, четверта черга, наперед! Ношї до рук! Нести!

Петро Іванич, наш лазаретний офіцир, що видавав ті прикази, високий, худощавий і дуже добрий чоловік. Він такий великий, що коли зверну в єго сторону очи, все бачу єго голову з широкою, сивавою бородою і єго плечі, хотяй ношї несуть на плечах чотири високі вояки.

— Петре Іванич! — шепчу.

— Що там, любоньку?

Петро схиляєть ся над мене.

— Петре Іванич, що говорив вам лікар? Чи я умру?

— Що ви гадаєте, Іванов? Ви будете жити. Атже всї ваші кости цїлі. То щасливець! Анї кости, анї артериї не нарушені. Але як ви видержали ті чотири дни? Що ви їли?

— Нїчо.

— А пили?

— Я забрав Туркови фляшку. Петре Іванич, я не годен тепер говорити. Пізнїйше.

— Ну, Бог з вами, любоньку, спіть.

Знов сон, паморoки....

Я пробудив ся в дивізийнім лазареті. Над мною схиляють ся лікарі, милосерні сестри, а крім сего бачу знакоме лице славного петербурского професора, що нагнув ся над моїми ногами. Єго руки окровавлені. Понишпорив над ними недовго, а потім звертаєть ся до мене:

— Ну, маєте щастє, молодий чоловіче! Будете жити! Одну ногу мусимо вам відняти, але то — дурниця. Ви годні говорити?

Так, я можу говорити і оповідаю все, що тут написане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).